

anses for en ligefrem Forpligtelse, og denne Betragtning har ingenlunde faaet ene, men den har været hyllet af mange Medlemmer, naar dette Spørgsmaal har været for her, ligesom ogsaa af Ministeriet. Da man nu desuagtet gjentagne Gange havde negtet at opfylde, hvad jeg efter min Opfattelse maa kalde Statens Forpligtelse, gif Sagen til Rettergang, og der foreligger nu en Overretsdom, som tilpligter Staten at afholde de Udgifter, som her ere foreslaaede bevilgede. At Flertallet endnu, efter at man er gaaet til Retten og der har faaet Dom for, hvad som Mange forud og fremdeles endnu have anset for Statens Forpligtelse, vil foreslaa Thinget at negte at gaa ind paa, at Staten opfylder denne Forpligtelse, finder jeg aldeles urigtigt. Seg kan ikke finde det rigtigt, at man vil undgaa eller negte denne Bevilling, fordi man vil have Sagen til Høiesteret. En privat Mand kan i et saadant Tilfælde stille sig noget anderledes, end Staten efter min Mening bør stille sig, saasnart der kan være nogen Tvivl, som dog ikke deles uden af en vis Del af Thingets Medlemmer, om, hvorvidt Staten har en saadan Forpligtelse, medens en stor Del Andre mene, at Forpligtelsen paahviler den. Naar man saa gaar til Domstolene og faar en Retskjendelse for, at en saadan Forpligtelse, virkelig er tilstede, saa kan den Private sige: Seg vil dog gaa til Høiesteret, jeg vil ikke underkaste mig denne Retskjendelse. Men det forekommer mig, at Staten maa sige: Har jeg havt Tvivl hidtil, maa jeg nu opgive min Tvivl, og det vil ikke være ganske passende, om jeg nu vilde skyde mig ind under en mulig Forandring i Sagen ved Høiesteret. Thi man maa dog sige sig selv, at der er den allerstørste Nødvendighed for, ja, at det ligefrem gæensjer til Visshed, forsaavidt man forud kan have Visshed om Sigt, at Høiesteret stadfæster Overretsdommen, og saa forekommer det mig, at man vil staa meget flattere overfor denne Sag end ved at respektere den først affaagte Dom, foruden mange af Thingets Medlemmers Mening om det paagjældende Spørgsmaal. Seg skal derfor indstændig tilraade Thinget at forkaste dette Forslag af Udvalgets Flertal under Nr. 62. Seg tror, at naar man ikke uden at lade det komme til Rettergang har villet erkende denne Forpligtelse — og det har man nu ikke villet — saa er den bedste og rigtigste Fremgangsmaade, man nu kan bruge, den at respektere, hvad der ligger for, og erkende denne Doms Følger ved at give den Bevilling, her er foreslaaet. Seg fraraader altsaa meget indstændig at vedtage Forslaget under Nr. 62.

Fønger: Det er ogsaa kun et enkelt Punkt, hvormed jeg skal opholde Thinget, et Punkt, hvorom der ikke er gjort særlig Indstilling fra Udvalgets Side, men som det har forbeholdt til tredie Behandling, fordi det ikke har affluttet sin Overveielse deraf; men da Sagen har en vis Vigtighed

for mig, vil jeg anbefale den til Thingets Bevillie og til Finansudvalgets velvillige Opmærksomhed. Det er det Punkt, der angaar en Bevilling for at faae den kliniske Undervisning ved Universitetet uvidet og forbedret i Betænkningen Sp. 233 ff. Seg skal kun tillade mig at sige, at jeg tror, at det Forslag, som herom er fremsat af Ministeren, er et Forslag, hvis Grundtanke — paa Enkeltbeholdelse skal jeg ikke indlade mig — i Høi Grad fortjener Thingets Opmærksomhed. Sagen er nemlig den, at efter den Udvikling, Lægevidenskaben har faaet i de sidste 10—20 Aar, har det viist sig, at de to Lægevidenskabelige Docenter, der haves ved Universitetet, ikke ere i Stand til at omfatte alle Grene af den praktiske Lægevidenskab paa en saadan Maade, som de bør kunne det, naar man skal sige, at alle Retninger bliue fuldstændig fyldestgjorte. Der har navnlig i Lægevidenskaben udsøndret sig visse særegne Fag, som have modtaget en særlig Udvikling, saaledes at den, der skal være Lærer i disse Fag, maa hengive sig til Studier af en særlig Art, som fordrer en Mand's hele Opmærksomhed. Det at naae den praktiske Færdighed i disse Grene af Lægevidenskaben er af største Vigtighed for Lægerne rundt omkring i Landet, og naar det skal kunne ske, maa de altsaa have Lærere, som ere denne Opgave fuldstændig vogne. Dette gælder om saadanne enkelte Discipliner, hvoraf jeg navnlig vil nævne Dienlægevidenskaben. Det vil være det ærede Thing bekendt, at dels her i Hovedstaden, dels ogsaa i enkelte Provindsbyer har der nebsat sig Læger, som have gjort et særligt Studium af Dienlægevidenskaben, der navnlig i den sidste Snæs Aar har udviklet sig paa en saadan Maade, som det tidligere ingenlunde var Tilfældet. Denne fordrer nu en saadan Grad af særlig Rundskab, Indsigt og Ovelse hos den, der skal repræsentere denne Videnskab, at man ikke kan antage, at de almindelige praktiske Docenter i Lægevidenskaben i Reglen ville kunne medbringe dette paa en saadan Maade, som ønskeligt er, naar Lægerne i Landet virkelig skulle kunne fyldestgjøre de Syges Krav, der henvende sig til dem angaaende deres Dine. Det er derfor ogsaa Tilfældet, at Mange, der have Dienvagthed, reise til Kjøbenhavn eller til de omtalte enkelte større Provindsbyer, hvor der er Dienlæger, for at faae deres Dines Tilstand bedømt. Det er meget vigtigt og ønskeligt, at dette kunde undgaaes, og dertil vil det her foreslaaede være et særdeles godt Middel. Det andet Punkt angaar Hudsygdomme og Syfilis. Om disse Sygdomme gælder det Samme, at der med Hensyn til dem er foregaaet en meget betydelig Udvikling i Lægevidenskaben, og dertil kommer, at de praktiske Tilfælde, hvoraf de unge Lægestuderende skulde lære at kjende og behandle disse Sygdomme rigtig i Praxis, ikke forekomme paa det Hospital, der navnlig staaar til Disposition i